

Byer, Veie, som benyttes af 30, 40 eller 50 Personer. Disse Spørgsmaal kunne altsaa, skjøndt de angaae de saakaldte private Veie, have en ganske anden Betydning for hele Communen end Hegnsspørgsmaalene mellem Mand og Mand. Det forekommer mig derfor, at man nødvendigtviis maa komme til at forandre Bedømmelsesmaaden af Hegnsspørgsmaal derhen, at det ikke bliver selve Communalbestyrelsen, men Landvæsencommissjonen, der i anden Instants bedømmer dem. Derfor jeg ret har forstaaet den ærede Forslagsstiller, er hans Hovedanke mod de nuværende Hegnsbestemmelser den, at der tilstedes en Benyttelse af Hegnene, som kan være i allerhøieste Grad til Skade for Naboerne. Dette er en af Manglerne, som jeg tilfulde erkjender; men det forekommer mig, at, for at raade Bod paa denne Mangel, maa der først og fremmest søies til Forfristerne i Forordningen af 29de October 1794 en Bestemmelse om, at saadan Benyttelse ikke maa finde Sted. Det kan ikke nytte blot at indskyde en Domsmyndighed eller en Kjendelsesmyndighed med Hensyn til disse Forhold, naar der ikke i selve Lovgivningen findes en reen og klar Bestemmelse om, at en saadan Afbenyttelse af Hegn, der kan erkjendes for skadelig for Naboen, ikke maa finde Sted. Naar Lovudkastet kommer til at indeholde en Bestemmelse om, at en saadan Afbenyttelse af Hegnene ikke maa finde Sted, og fremdeles en Bestemmelse, som gaaer i den Retning, jeg nys udhævede med Hensyn til Bedømmelsen af Hegnets Tilstand, saa troer jeg, at Lovudkastet fuldstændigt vil fyldestgjøre det, som den ærede Forslagsstiller nærmest har tilsigtet. Jeg skal, da jeg tidligere httrede, at jeg erkjendte, at der var langt flere væsentlige Mangler ved dette Forhold med Hensyn til Hegn, paavise nogle af dem, som jeg anseer for at være af den største Betydning. Den ene er allerede omtalt af den ærede Taler fra Kjøbenhavns Amt, der nys havde Ordet (R. Pedersen), at nemlig mange Hegn, og det saavel „lovlige Hegn“ som ofte i endnu højere Grad Hegnene

af 1ste Klasse, nemlig de „varige Hegn“, ere bekværende istedetfor at være til Nytte, og at Lovgivningen ikke indeholder Bestemmelser om, paa hvilken Maade man kan blive af med dem. Ere begge Naboer enige, ja vel, saa blive Hegnene sløifede; men naar en fremtidig Nabo forlanger, at Hegnet skal gjenoprettes, saa maa det skee. Hvad jeg endvidere anseer som en Mangel ved de nugældende Hegnsbestemmelser, er, at flere Arter af Hegn, som nu ere blevne almindelige, endog meget almindelige, hvor det Offentlige hegner mod Private, ikke ansees for „lovligt Hegn“. Dertil hører saadanne Hegn som de, vi see løbe langs med vore Jernbaner, Stængehegn, og som ellers kun ere tilladte imellem Mand og Mand, hvor der skal hegnes ud imod Stranden eller Søen. Der er ogsaa en Art Hegn, som ikke ansees som lovligt Hegn, og som jeg kunde ønske, at man saae langt hyppigere, end man nu seer dem, nemlig Tjørnehegn paa den flade Mark. Det tilstedes nu som lovligt Hegn at have Tjørnehegn paa Jordvolde, men paa flad Mark see vi kun en ringe Deel af saadanne Hegn, fordi de ikke ere anerkjendte for lovlige. Jeg vil ikke tale om de mindre almindelige Arter, saasom Jernhegn og Staaltraadshegn; de ere heller ikke anerkjendte i vor nuværende Lovgivning. Jeg troer, at det er en betydelig Mangel ved de almindelige Hegn, at de ikke alene ofte ere i den Grad jordspildende, at deres Værdi som Hegn mere end absorberes ved Tab af Jord, men at de kunne gjøre det umuligt at gennemføre saadanne Forbedringer i Jordens Cultur, som Nutiden fordrer. Jeg vil kun nævne den Ulempe, der er ved at rørlægge Jorden paa mindre Lodder, der rundt omkring ere bevogede med Hegn, navnlig Pilehegn, idet dette næsten bliver umuligt ved Røddernes Indtrængen i Nyrerne; men endog paa større Lodder har man den største Vanskelighed at bekæmpe, naar man ved Rørlægningens Gjennemførelse skal nærme sig disse Hegn. Jeg kjender kun een Maade til at værges Rørlægningen imod disse Hegn, nemlig ved at lægge Rørene i